

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu tog suda Hrvoju Vučić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Nikola Karamatić iz Umaga, Ulica Giuseppea Garibaldija 2, OIB: 43499756767 zastupan po punomoćniku Marko Mučnjak odvjetniku iz Zagreba protiv tuženika Addiko Bank d.d. iz Zagreba, Slavonska avenija 6, OIB: 1403633877 zastupan po punomoćniku Hrvoju Matiću odvjetniku iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 21. rujna 2026. godine u prisutnosti punomoćnika tužitelja Marka Mučnjaka odvjetnika te zamjenika punomoćnika tuženika Patricije Brkić odvjetničke vježbenice, dana 30. rujna 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 5 Ugovora o kreditu broj 356-53045885, sklopljenog između tužitelja NIKOLE KARAMATIĆA iz Umaga, G. Garibaldija 2, OIB:43499756767, kao korisnika kredita i tuženika ADDIKO BANK d.d. iz Zagreba, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, kao kreditora, a kojom je odredbom ugovoreno: :
“ Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 0,500 % (nulacijelihpetposto).“

II. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d. iz Zagreba, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877 da tužitelju NIKOLI KARAMATIĆU iz Umaga, G. Garibaldija 2, OIB:43499756767, isplati preplaćeni iznos s osnove naknade za obradu kredita u iznosu od 250,00 EUR zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od dana 30.08.2012. godine do 31.07.2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 01.08.2015. godine pa do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena koju kamatnu stopu utvrđuje Hrvatska narodna banka prema čl. 29 st. 2 i 8 ZOO-a, od 01. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30. prosinca 2023. godine pa do isplate po stopi

koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. iz Zagreba, Slavonska avenija 6, OIB: 1403633877 naknaditi tužitelju Nikola Karamatić iz Umaga, Ulica Giuseppea Garibaldija 2, OIB: 43499756767 trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 1.511,55 EUR zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 30. rujna 2026. godine pa do isplate stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

Utvrđuje se vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.577,23 EUR.

Obrazloženje

1. Dana 31. srpnja 2012. godine tužitelj je s prednikom tuženikom sklopio ugovor o kreditu broj 356-53045885. Navedenim kreditom tužitelju je stavljen na raspolaganje iznos od 50.000,00 EUR prema srednjem tečaju tuženika za EUR važećem na dan korištenja kredita.

2. Tužitelj ističe kako je odredba iz čl. 5. Ugovora nepoštena i ništetna ugovorna odredba. Naime, odredbom iz čl. 5. Ugovora određeno je: " Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 0,500 % (nula cijeli h pet posto). " Odredbama čl. 1021. ZOO-a propisano je da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. Navedenom odredbom definirano je što je tuženik ovlašten naplatiti temeljem ugovora o kreditu od tužitelja kao korisnika kredita, a to je glavnica te ugovorene kamate. Upravo iz navedenog je razvidno da tuženik nije imao zakonsko uporište od tužitelja naplatiti nikakvu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, a što znači da je tuženik u predmetne ugovore o kreditu uvrstio odredbu koja je suprotna članku 1021. ZOO-a, odnosno prisilnim propisima Republike Hrvatske, a zbog čega je navedena odredba ništetna. Tužitelj je zbog korištenja ništetne odredbe sadržane u čl. 35 Ugovora tuženiku bio dužan i uplatio iznos od 1.885,00 kuna/ 250,00 EUR. Odredbama čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača (dalje: ZZP) propisno je da ugovor o potrošačkom zajmu, između ostaloga, mora sadržavati odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Odredbama čl. 81. st. 1. ZZP-a, propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, Nadalje, odredbama čl. 81.st. 2. ZZP-a je propisano da smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je u stavku 3. Istog članka ZZP-a propisano da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Konačno, odredbama čl. 81.st. 4. ZZP-a

propisano je ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Tužitelj naglašava kako on s tuženikom nikada nije pojedinačno pregovarao o bilo kojoj odredbi Ugovora o kreditu, neovisno o tome radi li se o odredbama o promjenjivosti kamatne stope sukladno jednostranoj odluci tuženika ili pak o odredbama koje se odnose na naplatu naknada za obradu kredita. Zbog navedenog, jasno je kako je odredba Ugovora o kreditu u pogledu naplate naknade za obradu kreditnog zahtjeva ništetna ugovorna odredba.

3. Slijedom svega naprijed navedenog tužitelj predlaže usvojiti tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu parničnog troška i pripadajuće kamate.

4. Tuženik se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu. Tuženik ne spori da je dana 31. srpnja 2012. godine s tužiteljem sklopio Ugovor o kreditu br. 356-53045885 (dalje: Ugovor) te da je prilikom isplate kredita tužitelju naplaćena jednokratna naknada u visini naznačenoj u tužbi, međutim tuženik spori datum naplate sporne naknade. Tuženik ističe da je predmetna naknada naplaćena dana 29.08.2012., što je razvidno iz isplatnog naloga dostavljenog uz tužbu, stoga tužitelj ne može potraživati zatezne kamate od 01.08.2012. Tuženik prigovara naznačenoj vrijednost predmeta spora od 1.577,23 EUR kao suviše visoko naznačenoj. Tuženik ističe da je po predmetnom kreditu naplaćena naknada za obradu kredita koja iznosi 250,00 EUR (po fiksnom tečaju konverzije), iz čega je razvidno da je vrijednost predmeta spora za deklaratorni zahtjev određena u nerazmjerno visokom iznosu. S obzirom na navedeno tuženik predlaže da sud – na temelju članka 40. stavka 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. - službeni pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23., dalje: „ZPP“) – odredi vrijednost predmeta spora u iznosu ne većem od 250,00 EUR.

5. Tuženik prvenstveno osporava tužitelju svojstvo potrošača te predlaže provesti dokaze na okolnost je li namjera sklapanja predmetnog ugovora o kreditu bila zadovoljavanje isključivo privatnih potrošačkih potreba tužitelja. Naime, uvidom u ugovor o kreditu te izvadak iz obrtnog registra, razvidno je da je tužitelj u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu bio obrtnik, te da je adresa na kojoj je registriran tužiteljev obrt KARAMATIĆ – ZLATAR, vl. Nikola Karamatić istovjetna adresi prebivališta tužitelja, te je predmetni obrt sudjelovao kao jamac platac u ovom pravnom poslu. Tuženik ističe kako se tužitelj slijedom svega navedenog ne može smatrati potrošačem u svezi kojeg Zakon o zaštiti potrošača („Narodne novine" br. 79/07., 125/07., 79/09., 89/09., 75/09., 133/09., 78/12. – dalje u tekstu: ZPP) pruža zaštitu od nepoštenih ugovornih odredbi. Naime, odredba članka 3. ZPP izričito navodi kako se potrošačem smatra svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njenom zanimanju niti njenoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Sukladno definiciji potrošača iz ZPP jasno je navedeno da su dva bitna elementa, koja moraju biti kumulativno ispunjena, da se radi o fizičkoj osobi (tzv. personalni kriterij) te da je svrha ugovora izvan poduzetničke djelatnosti ili zanimanja te fizičke osobe (tzv. funkcionalni kriterij). Je li u određenom slučaju svrha ugovora, osobna potreba tužitelja ili je isti sklopljen za potrebe djelatnosti ili zanimanja tužitelja, ovisi o konkretnim okolnostima predmeta. Činjenica da je kao korisnik kredita navedena fizička osoba ne predstavlja okolnost na temelju koje bi sud mogao zauzeti stav da predmetni ugovor o kreditu nije sklopljen u svrhe namijenjene obavljanju poslovne aktivnosti, niti takav zaključak proizlazi iz konkretnih okolnosti. Tuženik ukazuje na obrazloženje presude Županijskog suda u Zadru GŽ-1202/202 od 13. srpnja 2023., gdje je sud ocijenio kako je svrha sklapanja ugovora od bitnog značaja za utvrđenje radi li se o potrošaču u smislu ZPP, pri čemu je bitna namjena, odnosno svrha zaključenja ugovora. Da je za prosudbu svojstva potrošača mjerodavan kriterij svrhe za koju je fizička osoba sklopila konkretan ugovor (objektivni kriterij) ističe i Županijski sud u Zagrebu u presudi posl. br. GŽ-

1840/2021 od 14. srpnja 2021. kojom je odbijen tužbeni zahtjev jer je tužitelj sklopio Ugovor o kreditu u svrhu kupnje poslovnog prostora u kojemu je otvorio ugostiteljski objekt.

Tuženik ne spori da je dana 31. srpnja 2012. godine s tužiteljem sklopio Ugovor o kreditu br. 356-53045885 (dalje: Ugovor) te da je prilikom isplate kredita tužitelju naplaćena jednokratna naknada u visini naznačenoj u tužbi, međutim tuženik spori datum naplate sporne naknade. Tuženik ističe da je u Ugovoru potpuno jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se prije isplate kredita jednokratno odbijaju troškovi obrade u visini od 0,50 % iznosa kredita, stoga sporna odredba članka 5. Ugovora o kreditu ne podliježe testu nepoštenosti iz članka 96. st. 1. ZZP. Predmetna odredba ne samo da je gramatički razumljiva već ispunjava i uvjet predvidljivosti te daje mogućnost tužitelju da na temelju točnih i razumljivih kriterija utvrdi ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz sporne odredbe. Također, tuženik je predmetnu ugovornu odredbu sastavio u skladu sa zahtjevom tržišne transparentnosti koja omogućuje tužitelju da na tržištu usporedi druge ponude za prodaju iste robe ili iste usluge. Nadalje, način na koji je predmetna odredba napisana nesporno daje mogućnost tužitelju da sagleda sve učinke sklapanja Ugovora pa tako i činjenicu da će prilikom isplate biti naplaćena naknada za obradu kredita u visini od 0,50% (ugovorna transparentnost). Tuženik, kao i svaka druga kreditna institucija, prilikom odobravanja kredita ima troškove koji su određeni kroz paušalnu naknadu. Tuženik ističe kako troškovi obrade, zajedno s ugovorenom kamatom, predstavljaju cijenu predmetnog kredita jer tuženik pruža uslugu kreditiranja (za koju je cijena određena ugovornom kamatom) te uslugu obrade tog kredita (za koju je cijena određena naknadom za obradu kredita). Tuženik smatra kako ima pravo naplatiti usluge koje pruža. Činjenica što obrada kredita ulazi u redovni opis posla zaposlenika banke to pravo ne umanjuje niti spornu odredbu čini ništetnom. Tuženikova djelatnost je puno šira od samog kreditiranja i on bi svaki proizvod i uslugu koju pruži morao smjeti i naplatiti. Tuženik se financira upravo kroz naknade, a zbir svih naknada je izvor iz kojeg se, između ostalog, isplaćuju plaće radnicima čiji je onda opis poslova i obrada kreditnih zahtjeva. Stoga tuženik ukazuje kako kroz spornu naknadu on naplaćuje svoju uslugu, a o primjerenosti cijene se ne može raspravljati u kontekstu poštenosti. Također, iz sadržaja ugovora i načina na koji su njegove odredbe sistematizirane, nije vidljivo da bi se radilo o sporednoj odredbi, „drugim“ troškovima ili išemu što bi ukazivalo na supsidijarnost same odredbe i naknade. Naprotiv, troškovi obrade kredita jasno su definirani i tuženik smatra da ne bi smjelo biti upitno da se radi o dijelu cijene kredita koji se odnosi na konkretnu uslugu – obradu i odobrenje kreditnog zahtjeva. Isti stav zauzima i sudska praksa pa tako Županijski sud u Splitu u t. 23. presude posl. broj GŽ-230/2023 od dana 9. veljače 2023. prilikom odbijanja tužbenog zahtjeva ističe „radi se o ugovornim odredbama koje su jasne, lako razumljive i uočljive, zbog čega uopće nije dopušteno ispitivati njihovu poštenost sve sukladno odredbi članka ZZP/07.“ Visoki trgovački sud RH u presudi posl. broj PŽ-2437/2022 od dana 24. svibnja 2023. potvrđuje prvostupanjsku presudu kojom je u t. III. zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita i isplatu odbijen te u t. 29. obrazloženja utvrđuje „sama odredba Ugovora je jasna, nedvosmislena, u skladu sa zakonskim propisom i nije podložna jednostranim promjenama od strane tuženika.“ Uz navedeno, da se sporna naknada ima smatrati dijelom ukupne cijene kredita proizlazi i iz definicije instituta efektivne kamatne stope. Naime, Hrvatska narodna banka definira kamatnu stopu kao slijedi: „Efektivna kamatna stopa jedinstven je način prikazivanja kamatne stope s ciljem transparentnosti i lakše usporedbe uvjeta za odobravanje kredita/depozita kod svih kreditnih institucija i kreditnih unija. Osim nominalne kamatne stope u izračun se uključuju i naknade koje se plaćaju pri odobravanju kredita ili ulaganja depozita te predstavlja realniji prikaz ukupne cijene kredita/depozita.“ Nadalje, da bi se neka odredba u potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom potrebno je da su kumulativno ispunjeni uvjeti iz čl. 96. ZZP i to: da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i da se, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu

potrošača. Nesporno je da se u predmetnom slučaju radi o tipskom ugovoru (što samo po sebi ne dovodi do zaključka kako se u vezi s ugovornim odredbama nije moglo pregovarati kako tužitelj pogrešno ističe u tužbi). Međutim, pregovaračka moć potrošača se ogleda u njegovom pravu da odabere između različitih ugovornih proizvoda tuženika, njihove cijene te usporedi ponudu na tržištu kako bi odabrao ekonomski i pravno za njega najprihvatljiviju ponudu. Tužitelj je prilikom sklapanja Ugovora ovisio jedino o svojoj slobodnoj volji te je mogao sam odlučiti odgovara li mu ta odredba. Riječ je o naknadi koja se naplaćuje odmah prilikom puštanja kredita u tečaj i tužitelj je bio upoznat s tom odredbom od prvog trenutka pregovora o uvjetima kredita. Tužitelj je samostalno procjenjujući rizike, odabrao sklopiti Ugovor s tako ugovorenim troškovima obrade očito iz razloga jer je taj model u vrijeme sklapanja Ugovora za tužitelja bio najpovoljniji. Nadalje, tuženik ističe da tužitelj pogrešno ističe kako je ugovaranjem sporne naknade došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana. Takav stav nije utemeljen na zakonu, niti proizlazi iz okolnosti slučaja. Uz navedeno, nejasno je zbog čega tužitelj smatra da bi ugovorena odredba bila nepoštena. Tužitelj samo paušalno navodi da nije imao bilo kakvog utjecaja na sadržaj iste, stoga se smatra nepoštenom. Tuženik ističe kako je o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužitelja pri sklapanju Ugovora, kao i upozorio na činjenicu da će se troškovi obrade odmah naplatiti. To je uostalom i potpuno životno logično jer nije riječ o nekakvoj obvezi koja je nenadano iskrsnula nakon proteka nekoliko godina ispunjavanja Ugovora, nego je riječ o jednokratnoj obvezi koja je ispunjena odmah prilikom puštanja novaca te je tužitelj već u tom trenutku bio svjestan te obveze. U prilog navedenom, tuženik dostavlja presudu Općinskog suda u Puli, Stalna služba u Rovinju, posl. br. P-517/2018 od dana 5. ožujka 2020. kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu kojem se traži utvrđenje ništetnosti odredbi o troškovima obrade kredita. Tako sud ističe: „...ovaj sud smatra da dio zahtjeva tužitelja koji se odnosi na utvrđenje ništetnosti odredbi glede ugovorenih troškova obrade kredita iz čl. 5. str. 2. Ugovora, ugovorene zatezne kamate u slučaju pada u zakašnjenje iz čl. 7. st. Ugovora i konačno ugovorene naknade za prijevremeno vraćanje kredita iz čl. 8. st. 1. i 2. Ugovora su neosnovani. Prije svega, naprijed navedene odredbe iz spornog Ugovora, po motrištu suda dovoljno su jasne i razumljive odnosno, čak i uobičajene za Ugovore o kreditu iz toga razdoblja u bilo kojoj valuti, a koje su korisnici kredita mogli i očekivali, to i prema samoj formulaciji teksta iz spornog Ugovora, sud ne vidi što bi za prvotuzitelja u njegovom konkretnom slučaju nešto moglo biti upitnim.“ Tuženik tvrdi da je navedenu presudu potvrdio je Županijski sud u Splitu presudom posl. br. GŽ-1215/2020 od dana 24. veljače 2021.

6. Također, tuženik naglašava da ZZP propisuje značajnu neravnotežu kao pretpostavku nepoštenosti. Dakle, ne bilo kakvu neravnotežu, nego veći stupanj neravnoteže. Ugovorom je odobren i isplaćen iznos od 50.000,00 EUR (u kunske protuvrijednosti), a sporna naknada je naplaćena u iznosu od 0,50%. Iz navedenog je razvidno kako predmetna naknada ni po čemu ne uzrokuje značajnu neravnotežu. Tuženik ističe kako navodi tužitelja da ugovorna odredba ne sadrži jasne informacije o načinu određivanja predmetne naknade odnosno ne sadrži strukturu troškova, tj. od čega se isti sastoje, te da je stoga takva odredba nepoštena te u konačnici i ništeta neosnovani. Naime, takva obveza za kreditne institucije nije postojala u vrijeme sklapanja Ugovora, a ne postoji niti danas. Osim toga, i Sud Europske unije je u svojoj praksi zauzeo jasan stav da u ugovorima o kreditu nije potrebno navesti što čini trošak obrade kredita. Naime, u predmetu C-565/21, Ciaxabank SA protiv X (ECLI:EU:C:2023:212), u postupku donošenja odluke po prethodnom pitanju, a koje pitanje se odnosi na ocjenu poštenosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita, Sud Europske unije je utvrdio sljedeće: „32. Točno je da iz te sudske prakse ne proizlazi to da je davatelj zajma dužan u dotičnom ugovoru konkretno navesti prirodu svih usluga koje se pružaju u zamjenu za troškove predviđene u jednoj ili više ugovornih odredbi. Međutim, s obzirom na zaštitu koju Direktiva 93/13 nastoji pružiti potrošaču s obzirom na to da se on nalazi u podređenom položaju u odnosu na prodavatelja

robe odnosno pružatelja usluga kad je riječ o mogućnosti pregovaranja i razini informacija, važno je da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora.“ U konačnici je Sud presudio kako ugovorna odredba, čiji je cilj naknada za usluge povezane s ispitivanjem, sastavljanjem i pojedinačnom obradom zahtjeva za kredit, može, ovisno o okolnostima slučaja, ne uzrokovati, na štetu potrošača, znatnu neravnotežu u pravima i obvezama, pod uvjetom da postojanje takve neravnoteže bude predmet učinkovitog nadzora nadležnog suda, u skladu s kriterijima koji proizlaze iz sudske prakse Suda. Na istom tragu je i presuda u predmetu C-621/17, Kiss protiv CIB Bank (ECLI:EU:C:2019:820) gdje je Sud Europske unije presudio sljedeće: Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Slijedom navedenog, Sud EU je presudio da ugovorna odredba u ugovoru o kreditu u kojoj se utvrđuje iznos sporne naknade, metoda izračuna naknade i trenutak kada je istu potrebno platiti, ali koja i ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za tu naknadu – ne uzrokuje na štetu potrošača u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama strana proizišlima iz ugovora (toč. II. izreke, C-621/17). S obzirom na navode tužitelja kako u trenutku sklapanja ugovora korisnik kredita nije bio na jasan i nedvojben način upoznat sa strukturom navedenih troškova, odnosno od čega se isti sastoje, a da prema praksi Suda EU takve okolnosti ne znače ujedno da bi sporna odredba bila nepoštena, očito je kako je takav zahtjev tužitelja neosnovan. Slijedom iznesenoga, nesporno je da ne postoji niti jedan opravdani razlog na temelju kojeg bi odredba članka 5. Ugovora bila ništetna, niti tužitelj ima pravo na isplatu predmetnog iznosa. Uz navedeno, tuženik prigovara i postavljenom zahtjevu za plaćanjem zatezne kamate od dana plaćanja predmetne naknade pa do isplate. Naime, sukladno čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11 – dalje u tekstu: ZOO), zatezne kamate vraćaju se od dana stjecanja samo ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva, u ovom slučaju tužbe. Sudska praksa nepoštenje (nesavjesnost) stjecatelja veže uz to je li neosnovano osiromašeni zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove prije podnošenja tužbe. S obzirom na to da u ovom postupku tužitelj nije dokazao da je prije podnošenja tužbe zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove, prema tome nije dokazao ni da je tuženik prije podnošenja tužbe postao nesavjestan stjecatelj, odnosno da nije postupao u dobroj vjeri prilikom sklapanja Ugovora. Tuženik ovdje ukazuje i na stav građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojim je zauzeto shvaćanje da ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe čl. 214. Zakona o obveznim odnosima treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Iako predmetni slučajevi nisu identični, oni su svakako usporedivi budući da je ugovor o kreditu vrsta ugovora o zajmu. Stoga tuženik smatra kako nema osnove za tumačenje njegovog postupanja kao nepoštenog budući da Vrhovni sud RH u ranijim odlukama (iako se radilo o ugovoru o zajmu, a ne o kreditu), ponašanje ugovornih strana koje je bilo protivno izričitoj zakonskoj zabrani nije tumačio kao nepošteno.

7. Tuženik, ističe prigovor zastare iz razloga kako slijedi. U odnosu na zahtjev za povratom sporne naknade za obradu kredita, tuženik ističe kako se kod ništetnosti

primjenjuju pravila o stjecanju bez osnove pa je zastarni rok pet godina od dana plaćanja. Tužiteljevo eventualno pozivanje na zaključak Građanskog odjela Vrhovnog suda RH donesen na sjednici održanoj dana 30. siječnja 2020., prema kojemu zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva za vraćanjem primljenog na temelju ništetne ugovorne odredbe počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je ta ništetnost utvrđena, bilo bi bespredmetno. Naime, osnovna zadaća suda je suditi na temelju Ustava, međunarodnih ugovora, zakona i drugih važećih izvora prava. Stoga je sud ovlašten tumačiti zakonske odredbe kada iste postoje. Tumačenje zastare ovisno o subjektivnom stavu svakog pojedinog suda ili suca u ovom kontekstu dovodi u pitanje pravnu sigurnost i legitimna očekivanja tuženika kao elemenata vladavine prava, a što predstavlja jednu od najviših vrednota ustavnog poretka Republike Hrvatske. Ovakvim arbitrarnim mišljenjem ukinuo bi se institut zastare, odnosno stvorilo bi se novo pravno pravilo za koje ne postoji zakonska odredba. Konačno, tuženik posebno ukazuje na odluku Europskog suda C-561/21 u kojoj se, u bitnome, ističe: nacionalni poredak osigurava zaštitu potrošača uspostavljenju pravom EU, poštujući načelo ekvivalentnosti (implementirana rješenja nisu nepovoljnija od sličnih situacija u nacionalnim pravima) te načela djelotvornosti (implementirana rješenja ne onemogućuju ili ne otežavaju korištenje prava potrošača iz prava EU), načelo djelotvornosti u obzir treba uzeti u obzir opća načela na kojima se temelji nacionalni pravosudni sustav, uključujući načelo pravne sigurnosti i dobrog odvijanja postupka, isticanje prigovora zastare u odnosu na restitucijske zahtjeve nije samo po sebi protivno načelu djelotvornosti jer ne onemogućuju niti pretjerano ne otežava ostvarenje prava dodijeljenih pravom EU, ne protivi se pravu EU da pružatelj usluga ima pravo dokazivati da je potrošač znao ili razumno mogao znati za postojanje okolnosti koje za posljedicu imaju ništetnost ugovorne i prije donošenja presude kojom se utvrđuje ništetnost. Gore citirana shvaćanja Europskog suda ukazuju na to da nije moguće zanemariti institut zastare u situaciji kada je od sklapanja ugovora o kreditu i odredbi koja je predmet ovog spora prošlo više od 14 godina. Razdoblje od gotovo 14 godina znatno premašuje neki razuman period u kojemu je potrošač odnosno tužitelj mogao steći svijest tj. saznanje o ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu odnosno odredbi o ulaznoj naknadi. To tim više ima li se na umu kao je ulazna naknada plaćena neposredno po sklapanju ugovora o kreditu, a na što je tužitelj bio upozoren kroz umanjenu isplatu glavnice zbog je djelomične kompenzacije za iznos ulazne naknade. Stoga, temeljem načela djelotvornosti na koje se poziva Europski sud, treba uzeti u obzir da objektivan rok od 5 godina od dana kada je izvršeno plaćanje sporne naknade predstavlja razuman period u kojemu je tužitelj mogao postati svjestan eventualnih ništetnosti te odredbe, a u skladu s općim načelima o institutu zastare, te je isto trebalo primijeniti u ovom postupku odnosno, utvrditi da je nastupila zastara tužiteljeva potraživanja. Stoga je potraživanje tužitelja u odnosu na isplatu u zastari. Slijedom navedenog, tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja te ga obveže da naknadi troškove postupka tuženiku

8. Za potrebe ovog postupka sud je izvršio uvid i pročitao Ugovor o kreditu (list 5-9 spisa), specifikaciju isplate kredita (list 10 spisa), izvadak iz obrtnog registra (list 23-24 spisa), sudsku praksu (list 25-100 spisa), zemljišnoknjižni izvadak (list 110-111 spisa), kreditna dokumentacije (list 117-126 spisa), iskaz tužitelja osobno dan na ročištu koje je održano dana 11. svibnja 2026. godine 127-128 spisa).

9. Imajući u vidu odredbu čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, u daljnjem tekstu ZPP), a temeljem savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u dijelu, a kako je to navedeno u izreci ove presude.

10. Sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu broj 356-53045885 te je utvrdio da je isti sklopljen između Hypo Alpe-Adria Bank d.d. Zagreb koji je pravni prednik tuženika te banka kreditor s jedne strane, te Nikola Karamatića kao korisnika kredita i založnog dužnika. Odredbom čl. 2 Ugovora banka je odobrila korisniku kredita stambeni kredit u kunskoj protuvrijednosti od 50.000,00 EUR s namjenom adaptacije kuće. Ugovorena je kamata od 6,45% i rok otplate od 26 godina s 312 anuiteta. Odredbom čl. 5 st 4 ugovora određeno je da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 0,5% iznosa kredita.

11. Vezano uz prigovor tuženika da tužitelj nije bio potrošač jer je uzeo kredit kao obrtnik za svoje poslovanje sud je izvršio uvid u cjelokupnu dokumentaciju u spisu te je utvrdio da se u predmetnom ugovoru navodi da je tužitelj vlasnik obrta s adresom istog Umag, G. Garibaldi 2 (čl. 9 spis ugovora). Isto tako sud je utvrdio da je tužitelj vlasnik odnosno suvlasnik dvije nekretnine i to jedne u Zagrebu na adresi Maslinska 14 čije je vlasnik u cijelosti te jedne u Umagu na adresi G. Garibaldi 2 u jednoj polovici dijela. Uvidom u zemljišno knjižni izvadak za nekretninu u Zagreb Maslinska ulica 14 sud je utvrdio da je upravo tuženik upisan kao banka koja je upisala zalog na toj nekretnini vezano uz kredit od 50.000,00 EUR. Obzirom da je tuženik vlasnik $\frac{1}{2}$ dijela nekretnine u Umagu G. Garibaldi 2 te da iz navedene dokumentacije proizlazi da je sjedište njegovog obrta upravo na toj adresi sud je prihvatio navode tužitelja da on ima upravo na toj adresi obrt dok mu nekretnina na adresi u Zagrebu služi za stanovanje njegove obitelji. Stoga sud nije prihvatio ovaj prigovor tuženika.

12. U svom usmenom iskazu danom na ročištu koje je održano dana 11. svibnja 2026. godine tužitelj Nikola Karamatić je iskazao da je predmetni kredit podignuo u svrhu adaptacije obiteljske kuće na adresi Maslinska 14, Zagreb. On u toj kući nije imao nikakav obrt a obrt ima i to u Umagu, bavi se trgovinom. Bio sam zlatar u vrijeme sklapanja ugovora. Taj obratu u Umagu se nalazi u kući koja je također u njegovom vlasništvu. Taj novac nije korišten za kuću u Umagu već isključivo za kuću u Zagrebu. Tu kuću u Zagrebu nije iznajmljivao, tu su mu ređena djeca i tu su završili školu, njegova supruga je tu živjela s njima. I dalje žena i djeca žive u toj kući i školuju se. Tu adaptaciju je radio na način da je imao više izvođača, sve je bilo usmeno i za te radove nema račune. Naime, radilo se o staroj kući iz 1939,. godine koju je naslijedio od roditelja i bila je potreban adaptacija radi normalnog života. Što se tiče kuće u Umagu ona je rađena 2019. godine na adresi Ulica Giuseppea Garibaldi 2, Umag, i za adaptaciju te kuće je uzeo kredit u Istarskoj kreditnoj banci. Banku tuženika odabrao je obzirom da je bio njihov klijent. Njega u banci nisu ništa upozorili o naknadi koju moram platiti, niti su o toj odredbi uopće pregovarali. Samo su ga pozvali u banku potpisati odobreni kredit i to je to. Išao je kod javnog bilježnika i tamo mu nitko nije ništa rekao za navedenu naknadu. Nema specifičnih znanja iz ekonomije, bankarstva i slično. Na poseban upit pun. tuženika je li pročitao ugovor prije potpisivanja odgovara da je ali da ne razumije stručne ekonomske formulacije i da je samo ideo pozvan na potpisivanje ugovora. Vezano uz čl. 5. ugovora navodi da nije bio upozoren na dužnost plaćanja naknade. navodi da mu formulacija o naknadi iz ugovora nije razumljiva.

13. Iz iskaza tužitelja sud je utvrdio da je navedeni stambeni kredit utrošen za potrebe adaptacije kuće u Zagrebu, Maslinska 14 u kojoj živi obitelj tužitelja te je stoga sud utvrdio da navedeni kredit ima svoja obilježja potrošačkog kredita. Dalje je sud utvrdio da tuženik nije tužitelju ništa objasnio vezano uz svrhu navedene naknade i za što će novac iz iste biti potrošen. Također, iz iskaza proizlazi da je samo bio pozvan na potpisivanje ugovora koji je jednostrano napisala banka a iz čega proizlazi da se toj odredbi zapravo nije pregovaralo.

14. Sud je izvršio uvid u specifikaciju isplate kredita izdanu od banke iz koje proizlazi da je banka naplatila tužitelju jednokratnu naknadu u iznosu od 1.885,00 kn / 250,00 EUR. Tuženik je na ročištu 10. ožujka 2026. potvrdio koji je iznos naplaćen ali je naveo da je naplata izvršena 29.08.2012. godine. Tužitelj je svojim kasnijim podneskom prihvatio ovaj navod te je precizirao da potražuje kamatu od 30.08.2012. godine pa do isplate.

20. Vezano uz pitanje ništetnosti ulazne naknade iz čl. 5 Ugovora sud ukazuje da je odredbom čl. 3. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 05.04.1993. godine propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora (st.1) i da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora (st. 2). Isti pravni stav zauzeo je i sud EU u presudama donesenih u predmetu C-26/13, a vezano za tumačenje odredbe čl. 4. Direktive 93/13/EEZ te spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 koje se odnose na problematiku naplate naknade za obradu kredita.

21. Slijedom navedenog ovaj sud smatra da su odredbe čl. 5 Ugovora o pravu tuženika na naplatu naknade za obradu kredita također nepoštene odnosno ništetne ugovorne odredbe.

22. Nadalje, ništetnost navedenih ugovornih odredbi proizlazi i iz odredaba čl. 81 i 82 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003) kojima je propisano da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed standardnog ugovora trgovca. Također i čl. 87. istog Zakona propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

23. Isto tako sud upozorava da je Odlukom Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C- 620/17, ECLI:EU:C:2019:820, odlučeno:

„1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“

24. Nadalje, sud je prilikom odlučivanja imao u vidu i mišljenje koje proizlazi iz odluke VSRH Rev-673/23-2 od 13.02.2024. godine u kojoj je navedeno da sud ocjenu o tome da je odredba potrošačkog ugovora, kojom se ugovara naknada za obradu kredita, uzrokovala suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (test nepoštenosti), u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP ne može temeljiti isključivo na tome da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da trgovac (tuženik) nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita već je sud prilikom provođenja testa nepoštenosti, dužan uzeti u obzir je li odredba jasna i lako razumljiva te lako uočljiva (zahtjev transparentnosti) te druge okolnosti kao što su narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja

ugovora te ostale ugovorne odredbe, sve u smislu odredbi čl. 81. st. 1. ZZP u svezi odredbi čl. 83. i 85. ZZP.

25. Obzirom da sud smatra da iz provedenih dokaza ne proizlazi da bi stranke pojedinačno pregovarale o odredbi iz čl. 5 predmetnog Ugovora o kreditu te da tuženik tužitelju nije jasno obrazložio svrhu te naknade i koji će troškovi biti njome podmireni, a niti su ti troškovi ičime dokazani, to ovaj sud smatra da je ista nepoštena te da stoga tužitelj ima pravo na isplatu iznosa u visini naplaćene naknade uvećane za kamatu od dana kada je ista naplaćena temeljem odredbi čl. 1111 i 1115 ZOO-a. Stoga je i u tom dijelu prihvatio tužbeni zahtjev tužitelja te je tužitelju dosudio iznos od 250,00 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od prvog slijedećeg dana od dana naplate, odnosno do 30. kolovoza 2012. godine pa do isplate.

26. Nadalje, sud je prilikom odlučivanja o prigovoru zastare imao u vidu i pravni stav Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice Odjela od 30. siječnja 2020. godine koji glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora."

27. Obzirom da se o ovom pitanju ništetnosti koji se odnosi na ulaznu naknadu (naknadu za obradu kredita) te naknadu za osiguranje nije odlučivalo u kolektivnom postupku, to se presude iz tih postupaka ne odnose na ovo pravno i činjenično pitanje što znači da se početak zastare treba cijeliti sukladno citiranoj zakonskoj odredbi te sukladno naprijed iznesenom pravnom stavu VSRH. Dakle, u ovom slučaju zastara počinje teći tek od presuđenja pa stoga tužbeni zahtjev tužitelja nije u zastari.

28. Odluka o kamatnoj stopi temelji se na odredbi čl. 277 ZOO-a, Zakonu o visini stope zatezne kamate (NN br. 53/91), te Uredbama o visini stope zatezne kamate (NN br. 95/93, 8/94, 19/94, 22/94, 50/94, 36/96, 76/96, 72/02 i 153/04) i to za razdoblje do 31.12.2007. godine, od 01.01.2008. do 31.07.2015. godine temeljem odredbe čl. 29 st. 2 ZOO-a, od 01.08.2015. godine pa do 31.12.2022. godine temeljem odredbe čl. 29 st. 2 i 8 ZOO NN 35/05, od 01.01.2023. godine pa do 29.12.2023. godine temeljem odredbe čl. 29 st. 2 ZOO-a (NN 114/22 i NN 156/22), a od 30.12.2023. godine temeljem odredbe čl. 29 st. 2 ZOO-a (NN 114/22 i NN 155/23).

29. Zatim, a vezano uz prigovor tuženika oko vrijednosti predmeta spora valja naglasiti da je prema ocjeni ovog sud ista određena od strane tužitelja sukladno Tbr. 45. OT kojim je određeno: U neprocjenjivim predmetima koji nisu predviđeni tarifnim odredbama Tarife (npr. tužbe na utvrđenje), a niti se vrijednost predmeta spora može na drugi način utvrditi, odvjetnik ima pravo za svaku poduzetu radnju na nagradu u postupku pred općinskim sudom i tijelima iste razine u visini 100 bodova. Dakle, Tarifa je u konkretnom slučaju jasna i tužitelj je VPS naznačio u iznosu od 1.577,23 EUR da isti bude u skladu sa pravilom o 100 bodova za svaku poduzetu radnju pred općinskim sudom (tj. da uđe u razred od 1.327,01 do 13.272,00 EUR). Za istaknuti je kako je Zakon o sudskim pristojbama (NN 118/2018, 51/2023) *lex specialis* u odnosu na Zakon o parničnom postupku, a članak 19. tog zakona određuje kako u parnicama u kojima je predmet spora izvršenje kakve radnje, trpljenje, nečinjenje, izjava volje, utvrđivanje postojanja ili nepostojanja određenog prava ili pravnog odnosa ili utvrđivanje istinitosti ili neistinitosti neke isprave, kao vrijednost predmeta spora uzima se iznos koji je tužitelj naznačio u tužbi, ali ne manji od 1.327,22 eura. Stoga sud nije prihvatio ovaj prigovor tuženika.

30. Sud je dopustio preinaku tužbenog zahtjeva obzirom da je tužitelj svojim podneskom prihvatio prigovor tuženika o tome kada je naplaćena naknada pa je sukladno navedenom zatražio kamatu od prvog slijedećeg dana.

31. Odluka o parničnom trošku stranaka u postupku temelji se na odredbi čl. 154 i 155 ZPP-a, te se trošak sastoji od troška zastupanja stranaka putem odvjetnika uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora u vrijeme poduzimanja pojedinih parničnih radnji te uspjeh u sporu u vrijeme zaključenja glavne rasprave te imajući pri tom u vidu odredbe Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 132/23 i dr.).

32. Sud je tužitelju priznao trošak sastava tužbe od 19.11.2025. sa 200,00 EUR (tbr. 7/1), trošak sastava podneska od 19.2.2026. godine sa 200,00 EUR (tbr. 8/1), trošak pristupa na ročišta 10.3.2026., 11.5.2026., 21.9.2026. godine sa 200,00 EUR za svako ročište (tbr. 9/1), trošak pristupa na ročište za objavu 30.9.2026. sa 100,00 EUR (tbr.9/3) ili ukupno 1.100,00 EUR. Taj iznos valja uvećati za pripadajući PDV u iznosu od 275,00 EUR, trošak sudske pristojbe na tužbu od 26,55 EUR te na presudu od 110,00 EUR pa sveukupni trošak tužitelja iznosi 1.511,55 EUR te isti dosuđen tužitelju na teret tuženika sukladno uspjehu u sporu.

33. Tužitelju je na njegov zahtjev dosuđena i kamata na trošak parničnog postupka te je o njenom tijeku i visini odlučeno primjenom odredbe čl. 30 stav 2 Ovršnog zakona i čl. 29 stav 2 ZOO-a 35/05, te su iste dosuđene tužitelju od 30. rujna 2026. godine pa do isplate.

U Zagrebu, dana 30. rujna 2026. godine.

Sudac:
Hrvoje Vučić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka ovjerenog prijepisa. Žalba se predaje ovom sudu pismeno u tri istovjetna primjerka, a o njoj odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po pun.
2. Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088d-ed0dc**

Kontrolni broj: **0de8c-dcd7e-d3de6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.